

Upravni sud u Rijeci

UDK 347.998.85(497.5 Rijeka)(094.8)

RADNI ODNOSI U HRVATSKOM ZAVODU ZA ZAPOŠLJAVANJE NISU SLUŽBENIČKI ODNOSI

Čl. 2., čl. 3/2., čl. 52. Zakona o državnim službenicima, NN 92/05, 140/05, 142/06, 77/07, 107/2007, 27/08, 34/11, 49/11, 150/11, 34/12, 38/13, 37/13; čl. 45. i 46. Statuta Hrvatskog zavoda za zapošljavanje, NN 109/12

Presudom Upravnog suda u Rijeci odbijen je tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja tuženika od 25. veljače 2013. kojim je odbačena žalba tužitelja izjavljena protiv odluke Hrvatskog zavoda za zapošljavanje (dalje: HZZ) od 11. veljače 2013. kojom je J. T. imenovana predstojnicom HZZ, Područnog ureda R., zbog nenadležnosti.

Tužitelj u tužbi navodi da je tuženik pogrešno odbacio njegovu žalbu zato što je tužitelj u vrijeme donošenja odluke od 11. veljače 2013. bio v. d. predstojnika Područnog ureda R. te da se, jednako kao izabrana kandidatkinja, prijavio na objavljeni natječaj za imenovanje predstojnika Područnog ureda R., a budući da poslodavac nije donio nikakav akt kojim tužitelju pripada pravo na izjavljivanje žalbe niti mu je dostavljen akt koji je donio državni službenik. Tužitelj navodi da se u konkretnoj situaciji ne primjenjuje Zakon o radu, iako se navedenim aktom ugrožavaju tužiteljeva prava iz radnog odnosa, a poziva se na odredbe čl. 18/1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09 (dalje: ZUP) koje je tuženik trebao primijeniti te nadalje navodi da je tuženik nadležan za postupanje po žalbi tužitelja na odluku od 11. veljače 2013. jer da je istu odluku donio državni službenik kontrola čijega akta je, temeljem odredbe čl. 52/3. Zakona o državnim službenicima (dalje: ZDS), dopuštena žalbom Odboru za državnu službu. Predlaže stoga poništiti osporavanu odluku tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se predmet osporavanja odnosi na prijam u javnu službu, konkretno HZZ, dok Odbor za državnu službu rješava isključivo žalbe za prijam državnih službenika predviđene odredbom čl. 2. ZDS-a te ostaje kod obrazloženja osporavanog rješenja i predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

Čl. 2. ZDS-a određuje da se odredbe ovoga Zakona primjenjuju na državne službenike u tijelima državne uprave, pravosudnim tijelima, kaznenim tijelima, stručnoj službi Hrvatskoga sabora, Ureda predsjednika Republike Hrvatske, stručnoj službi i uredima Vlade Republike Hrvatske, stručnoj službi Ustavnog suda Republike Hrvatske, stručnoj službi pučkog pravobranitelja, stručnoj službi pravobranitelja za djecu, stručnoj službi pravobranitelja za ravnopravnost spolova, Državnom uredu za reviziju i u drugim tijelima koja se osnivaju za obavljanje državne službe (dalje: državna tijela).

Čl. 3/2. ZDS-a određuje da su državni službenici osobe koje u državnim tijelima kao redovito zanimanje obavljaju poslove iz djelokruga tih tijela utvrđene Ustavom, zakonom ili drugim propisima donesenim na temelju Ustava i zakona.

Čl. 52/1. ZDS-a propisuje način izbora i prijma u državnu službu te određuje da se izabrani kandidat prima u državnu službu rješenjem čelnika tijela ili službene osobe u opisu poslova koje je rješavanje o tome, sukladno propisima o ustrojstvu državnih tijela, dok st. 3. i 4. određuju da protiv rješenja iz st. 1. ovoga članka nezadovoljni kandidat može izjaviti žalbu Odboru za državnu službu u roku od 15 dana od dana dostave rješenja te da se po izvršnosti rješenja za osobu primljenu u državnu službu donosi rješenje o rasporedu na radno mjesto.

Čl. 45/1. Statuta HZZ-a, NN 109/12 (dalje: Statut) određuje da predstojnika područnog ureda imenuje ravnatelj Zavoda na temelju provedenog javnog natječaja i uz suglasnost ministra nadležnog za rad, a čl. 46. Statuta određuje da se prava i obveze predstojnika područnog ureda uređuju ugovorom o radu koji u ime Zavoda sklapa ravnatelj Zavoda (st. 1.) te da predstojnik područnog ureda odgovara za svoj rad ravnatelju Zavoda (st. 2.).

Iz citiranih propisa proizlazi da HZZ nije državno tijelo te da niti predstojnik područnog ureda nema status državnog službenika niti ravnatelj Zavoda ima status čelnika državnog tijela. Zato što je HZZ javna ustanova (a ne državno tijelo), predstojnika područnog ureda imenuje ravnatelj, a s imenovanim predstojnikom sklapa se ugovor o radu (čl. 46/2. Statuta), dakle postupak imenovanja predstojnika područnog ureda nema karakter izbora državnog službenika te se ne primjenjuje odredba čl. 52. ZDS-a.

Iz tih je razloga i po mišljenju ovoga Suda u pravu tuženik kada u obrazloženju svoga rješenja te u odgovoru na tužbu navodi da nije nadležan postupati po žalbi tužitelja te ju odbacuje.

Čl. 18/2. ZUS-a određuje da kada službena osoba primi podnesak stranke iz kojeg se ne može utvrditi koje je tijelo nadležno za rad po podnesku, bez odgode će, a najkasnije u roku od osam dana od dana primitka podneska, donijeti rješenje kojim će odbaciti podnesak zbog nenadležnosti i rješenje dostaviti stranci (dok se st. 1. istog članka, na koji se tužitelj neosnovano poziva u tužbi, odnosi na podnesak koji stranka sama neposredno preda javnopravnom tijelu na rješavanje odnosno daje na zapisnik pred službenom osobom, a službena osoba prema navodima iz podneska može zaključiti koje je tijelo nadležno za postupanje).

Budući da tuženik niti iz žalbe niti iz odluke ravnateljice HZZ-a od 11. veljače 2013. nije mogao zaključiti da je za postupanje po žalbi tužitelja nadležno neko drugo javnopravno tijelo, tuženik je ispravno primijenio odredbu čl. 18/2. ZUS-a i žalbu odbacio.

Presuda od 30. prosinca 2013.

PRAVNI INTERES ZA IZDAVANJE LOKACIJSKE DOZVOLE

Čl. 103.–118. Zakona o prostornom uređenju i gradnji, NN 76/07, 38/09

Upravni sud u Rijeci odbio je tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Ministarstva graditeljstva i prostornog uređenja od 16. travnja 2012.

Lokacijskom dozvolom L. županije, Upravnog odjela za graditeljstvo i zaštitu okoliša i prirode te komunalno gospodarstvo od 21. prosinca 2011. investitorima I. P. i N. M., ovdje zainteresiranim osobama, određeni su lokacijski uvjeti za građenje potporno-obložnih zidova i pristupnog puta do stambene građevine na građevnoj čestici k.č. 304/12 i k.č. 304/14, k.o. S., u naselju S.

Protiv navedene lokacijske dozvole tužitelj je izjavio žalbu koju je tuženik rješenjem od 16. travnja 2012. odbio.

Tužitelj je protiv tuženika pravodobno ovom Sudu podnio tužbu kojom osporava zakonitost navedenog drugostupanjskog rješenja. Tužitelj navodi u bitnom da k.č. 304/5, k.o. S., koja je također zahvaćena zahvatom i u

naravi predstavlja put, nije pristupna cesta za naselje S. u režimu javnog dobra, već je u privatnom vlasništvu odnosno suvlasništvu, a jedan od suvlasnika je i tužitelj. Dodaje da bi prema čl. 41. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, za korištenje predmetne nekretnine kao pristupnog puta bila potrebna suglasnost svih suvlasnika, a on suglasnost nije dao. Nadalje navodi da je lokacijske uvjete iz ovog predmeta trebalo utvrditi zajedno s lokacijskim uvjetima za stambenu građevinu te da su predmetni pristupni put i potporni zidovi izgrađeni već prije izdavanja lokacijske dozvole. Predlaže da Sud poništi osporavano rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod navoda iz osporenog rješenja u kojemu u bitnome obrazlaže da okolnost da je k.č. 304/5 u privatnom vlasništvu ne predstavlja zapreku za izdavanje lokacijske dozvole, jer je iz posebne geodetske podloge utvrđeno da je nekretnina u naravi put. Predlaže stoga da Sud tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirane osobe u odgovoru na tužbu u bitnom navode da predmetnim zahvatom nije zahvaćena k.č. 304/5, već samo k.č. 304/12 i k.č. 304/14, koje su u vlasništvu tužitelja, pa stoga predlažu da Sud tužbeni zahtjev odbije.

U ovom je upravnom sporu sporno zahvaća li zahvat za koji je izdana lokacijska dozvola i k.č. 304/5, može li se lokacijska dozvola izdati bez suglasnosti svih suvlasnika, je li trebalo lokacijske uvjete za pristupni put i potporne zidove izdati lokacijskom dozvolom za stambenu građevinu te ima li utjecaja na izdavanje lokacijske dozvole to što su pristupni put i potporni zidovi izgrađeni prije izdavanja dozvole.

Odredbama čl. 103.–118. Zakona o prostornom uređenju i gradnji, NN 76/07, 38/09, propisan je postupak izdavanja lokacijske dozvole. Čl. 110. propisuje da su vlasnik i nositelj drugih stvarnih prava na nekretnini stranka u postupku izdavanja lokacijske dozvole, ali navedenim odredbama nije propisano da se lokacijska dozvola može izdati isključivo vlasniku zemljišta, ili da je, ako je nekretnina u suvlasništvu, potreban pristanak svih suvlasnika, već je čl. 107. određeno da se zahtjevu za izdavanje lokacijske dozvole prilaže dokaz o pravnom interesu podnositelja zahtjeva.

Prema mišljenju Suda, pravni interes za izdavanje lokacijske dozvole ima stranka koja ima realnu hipotetičnu mogućnost sagraditi građevinu za koju traži lokacijsku dozvolu. Stoga ima pravni interes u prvom redu vlasnik ili nositelj prava građenja, odnosno stranka koja posjeduje drugi

taksativno navedeni dokaz iz Zakona o prostornom uređenju i građevnjem temeljem kojeg investitor ima pravo graditi, ali i svaki investitor koji učini vjerojatnim da će na temelju relevantnih propisa steći pravo na građenje.

Isto tako, konkretno, pravni interes za izdavanje lokacijske dozvole ima i svaki suvlasnik zemljišta jer on pristanak ostalih suvlasnika ili akt koji će taj pristanak nadomjestiti može ishoditi primjenom pravila o upravljanju sa stvari u suvlasništvu. Hoće li on to doista i ostvariti, nije predmet izdavanja lokacijske dozvole, već predmet postupka izdavanja akta kojim se stječe pravo na građenje.

Sud nije prihvatio tuženikovo obrazloženje da nije odlučno što je predmetna k.č. 304/5 u suvlasništvu privatnih osoba, već da je bitno što ta nekretnina u naravi predstavlja put. Naime, to stoga što se nikoga bez valjane osnove ne može prisiliti da drugom dopusti korištenje njegove stvari u njegovu vlasništvu i zato je za izdavanje lokacijske dozvole odlučno imaju li investitori za nju pravni interes. No, navedena nepravilnost nije utjecala na zakonitost predmetne lokacijske dozvole, jer zainteresirane osobe pravni interes za izdavanje lokacijske dozvole imaju kao suvlasnici predmetne nekretnine.

Presuda od 6. prosinca 2013.

KOMUNALNA NAKNADA KAO JAVNO DAVANJE; PRIMJENA ODREDBI OPĆEGA POREZNOG ZAKONA PRI UTVRĐIVANJU ZASTARE – OTKLON OD USTALJENE PRAKSE VUS-a I BIVŠEG UPRAVNOG SUDA

Čl. 23/5. Zakona o komunalnom gospodarstvu, NN 36/95, 109/95, 21/96, 70/97, 128/99, 57/00, 129/00, 59/01, 82/04, 110/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11; čl. 1., 2., 94., 95., 96., 124., 129. Općeg poreznog zakona, NN 147/08, 18/11

Presudom od ... poništeno je rješenje L. županije, Upravnog odjela za graditeljstvo, zaštitu okoliša i prirode te komunalno gospodarstvo od 6. lipnja 2012. te je predmet vraćen tuženiku na ponovni postupak.

Rješenjem Grada S., Općeg upravnog odjela, od 30. prosinca 2011. određena je ovrha protiv B. T., ovdje tužitelja, radi naplate komunalne naknade za razdoblje od 1. srpnja 2005. do 31. prosinca 2010.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je izjavio prigovor koji je prvostupanjsko tijelo rješenjem od 28. veljače 2012. odbilo.

Protiv rješenja kojim mu je odbijen prigovor tužitelj je izjavio žalbu koju je tuženik rješenjem od 6. lipnja 2012. odbio.

Tužitelj je protiv tuženika pravodobno ovom Sudu podnio tužbu kojom osporava zakonitost navedenog drugostupanjskog rješenja. U tužbi u bitnom navodi da nije jasno kako je tuženik utvrdio da je pobijano rješenje pravilno i zasnovano na zakonu, budući da nije odlučio o svim žalbenim navodima, dok druge nije valjano obrazložio. Pojašnjava da tuženik nije odlučio o prigovoru apsolutne zastare za dio potraživanja te da se pozvao na opomenu Grada S., ali da nije obrazložio je li njome nastupio prekid relativne zastare, a naglašava da nikada nije primio nikakav dokument kojim bi prekid relativne zastare nastupio. Dodaje da prvostupanjsko tijelo uz rješenje o ovrsi nije priložilo obračun kamata. Predlaže da Sud tuženikovo rješenje poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu ponavlja navode iz osporenog rješenja u kojem u bitnom navodi da je prvostupanjsko tijelo tužitelju uputilo opomenu kojom je na dan 21. listopada 2011. utvrđeno dugovanje u iznosu od 2.776,56 kn, čime je prekinuta zastara. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

U ovom je upravnom sporu sporno je li za potraživanje za koje je određena ovrha nastupila zastara, a posebno s tim u svezi je li predmetnom opomenom nastupio prekid zastare, treba li prvostupanjsko rješenje sadržavati obračun kamata te je li tuženik odlučio o svim žalbenim razlozima.

Čl. 23/5. Zakona o komunalnom gospodarstvu, NN 36/95, 109/95, 21/96, 70/97, 128/99, 57/00, 129/00, 59/01, 82/04, 110/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, propisuje da se izvršno rješenje o komunalnoj naknadi izvršava u postupku i na način određen propisima o prisilnoj naplati poreza na dohodak odnosno dobit.

Citiranu odredbu treba tumačiti imajući u vidu da je odredbom čl. 124. Općeg poreznog zakona, NN 147/08, 18/11, propisano da je ovršni postupak u smislu toga Zakona dio poreznopravnog odnosa u kojem porezno tijelo provodi postupak prisilne naplate poreznog duga.

Nadalje, komunalna naknada je, prema mišljenju Suda javno davanje. Naime, komunalna naknada je davanje u novcu koje su na temelju zakona obveznici dužni platiti jedinici lokalne samouprave, koja se komunalnom naknadom koristiti za financiranje proračunom utvrđenih javnih izdataka, odnosno konkretno komunalnih djelatnosti, stoga prema svojoj pravnoj prirodi komunalna naknada ima sva obilježja javnih davanja.

Prema čl. 1. Općeg poreznog zakona, tim se Zakonom uređuje odnos između poreznih obveznika i poreznih tijela koja primjenjuju propise o porezima i drugim javnim davanjima, a čl. 2/8. Zakona propisuje da se odredbe toga Zakona propisane za poreze na odgovarajući način primjenjuju i na druga javna davanja, osim ako tim Zakonom ili posebnim propisima nije uređeno drugačije.

Slijedom citiranih odredbi, na zastaru komunalne naknade, prema mišljenju Suda, primjenjuju se odredbe o poreznoj zastari iz Općeg poreznog zakona.

Prema čl. 94/1. i 4. Općeg poreznog zakona, zastara prava na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe nastupa nakon tri godine od kada je zastara počela teći, a zastara počinje teći nakon isteka godine u kojoj je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu ili nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu, kamate i troškove ovrhe.

Budući da je sukladno čl. 23/3. Zakona o komunalnom gospodarstvu rješenje o utvrđenju komunalne naknade višegodišnje, a novo se rješenje donosi samo ako predstavničko tijelo promijeni visinu komunalne naknade u odnosu na prethodnu godinu, citiranu odredbu Općeg poreznog zakona treba, prema mišljenju Suda, tumačiti tako da zastara komunalne naknade počinje teći istekom godine u kojoj određeni obrok komunalne naknade dospijeva. Prema čl. 96. Općeg poreznog zakona, apsolutna zastara nastupa istekom šest godina od kada je zastara prvi put počela teći. Slijedom navedenog, za komunalnu naknadu za 2005. godinu, apsolutna zastara nastupa 1. siječnja 2012.

Kako je protiv rješenja o ovrsi od 30. prosinca 2011. tužitelj pravodobno 18. siječnja 2012. izjavio prigovor, u kojem se poziva na zastaru potraživanja, u vrijeme izjavljivanja prigovora, odnosno prije izvršnosti pobijanog rješenja, za komunalnu naknadu za 2005. godinu nastupila je apsolutna zastara, što je u rješenju od 28. veljače kojim je tužitelju odbijen prigovor prvostupanjsko tijelo propustilo utvrditi. Stoga su tužbeni navodi u tom dijelu osnovani.

Nadalje, prema čl. 95. Općeg poreznog zakona, tijek relativne zastare prekida se svakom službenom radnjom nadležnog tijela koja je dostavljena na znanje obvezniku.

Uvidom u spis predmeta upravnog postupka Sud je utvrdio da se u spisu ne nalazi dokaz da je tužitelj spornu opomenu ikada primio, stoga tom radnjom prvostupanjskog tijela nije došlo do prekida tijeka relativne zastare, pa su tužbeni navodi osnovani i u tom dijelu.

Prema čl. 129. Općeg poreznog zakona, obračun kamata nije sastavni dio rješenja o ovrsi, stoga su tužbeni navodi u tom djelu neosnovani.

Presuda od 10. siječnja 2014.

RJEŠENJE O ODBACIVANJU TUŽBE, NEISPCRPLJENI REDOVITI PRAVNI LIJEK – Prigovor iz čl. 156. ZUP-a, na primjeru smanjivanja mirovine

Čl. 22/5., 30/1. t. 3. Zakona o upravnim sporovima, NN 20/10 i 143/12;
čl. 122/3., 156. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09

Rješenjem od 7. ožujka 2014. Upravni sud u Rijeci odbacio je tužbu tužitelja zbog smanjenja mirovine primjenom Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o smanjenju mirovina određenih odnosno ostvarenih prema posebnim propisima o mirovinskom osiguranju, NN 71/10, 130/11 i 157/13.

U predmetnom slučaju tužitelju je mirovina smanjena primjenom odredbi Zakona o izmjeni Zakona o smanjenju mirovina određenih odnosno ostvarenih prema posebnim propisima o mirovinskom osiguranju, NN 157/13, bez donošenja rješenja, sukladno odredbi čl. 5. Zakona o smanjenju mirovina određenih odnosno ostvarenih prema posebnim propisima o mirovinskom osiguranju, kojom je propisano da će smanjenje mirovina i mirovinskih primanja prema tome Zakonu izvršiti Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje bez donošenja rješenja.

Odredbom čl. 22/5. Zakona o upravnim sporovima, NN 20/10 i 143/12 (dalje: ZUS), propisano je da se spor može pokrenuti nakon što je iscrpljena svaka druga zakonom propisana pravna zaštita.

Prema čl. 156. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09 (dalje: ZUP), osoba koja smatra da joj je drugim postupanjem javnopravnog tije-

la iz područja upravnog prava, o kojem se ne donosi rješenje, povrijeđeno pravo, obveza ili pravni interes, može izjaviti prigovor sve dok takvo postupanje traje ili traju njegove posljedice.

Odredbom čl. 122/3. ZUP-a propisano je da čelnik tijela odlučuje o prigovoru rješenjem u roku od osam dana od dana izjavljivanja prigovora. Prema st. 4. navedenoga članka, protiv rješenja prvostupanjskog tijela o prigovoru može se izjaviti žalba, a protiv rješenja drugostupanjskog tijela o prigovoru može se pokrenuti upravni spor. Ako nema drugostupanjskog tijela, protiv rješenja tijela o prigovoru može se pokrenuti upravni spor.

Odredbom čl. 30/1. t. 3. ZUS-a propisano je da će sud rješenjem odbaciti tužbu jer ne postoje pretpostavke za vođenje upravnog spora ako utvrdi da protiv pojedinačne odluke, postupanja ili upravnog ugovora nije iskorišten redoviti pravni lijek.

Rješenje od 7. ožujka 2014.

RJEŠENJE O OBUSTAVI SPORA, NEOPOZIVOST POVLAČENJA TUŽBE

Čl. 20/4., 41., 46/1. t. 2. Zakona o upravnim sporovima, NN 20/10, 143/12

Rješenjem Upravnog suda u Rijeci od 28. travnja 2014. obustavljen je upravni spor jer su opunomoćenici tužitelja izvijestili Sud podneskom zaprimljenim 25. travnja 2014. da tužitelj povlači tužbu.

Sud je, na temelju čl. 46/1. t. 2. vezano za čl. 41/1. i 3. Zakona o upravnim sporovima, NN 20/10 i 143/12, odlučio kao u točki I. izreke ovog rješenja.

Obustavom spora i zakazano ročište pokazalo se bespredmetnim te ga je valjalo otkazati (t. II. izreke).

Dodatno se napominje da su 28. travnja 2014., nakon zaprimanja povlačenja tužbe, u ovom Sudu zaprimljeni podnesci tužitelja osobno i njegovih opunomoćenika, kojima tužitelj odustaje od povlačenja tužbe. Međutim, prema čl. 41/1. ZUS-a, povlačenje tužbe ne može se opozvati, pa povlačenje tužbe čini neposrednu procesnu radnju, koja proizvodi krajnji procesnopravni učinak bez interpoliranja određene sudske aktivnosti između radnje stranke i toga procesnopravnog učinka, koji nastupa *ex lege*, a odluka suda u povodu takve radnje ima samo deklaratorni značaj. Nadalje, odredbom čl. 20/4. ZUS-a propisano je da radnja u sporu

koju poduzima osoba ovlaštena za zastupanje (ovdje: opunomoćenici tužitelja) ima isti pravni učinak kao da je poduzima i sama stranka. Pri nespornoj činjenici da su opunomoćenici tužitelja u okviru svojih ovlasti zastupajući tužitelja podneskom zaprimljenim 25. travnja 2014. povukli tužbu u ovome upravnom sporu, ne postoji pravno uporište za kasniji odustanak od povlačenja tužbe kao neopozive radnje, neovisno o razlozima za odustanak.

Podredno, i u pravnoj teoriji prihvaćeno je da neposredne procesne radnje nisu opozive te da stranka može opozvati dispozitivne radnje punomoćnika samo kada bi mogla izmijeniti ili opozvati takvu dispozitivnu radnju da ju je sama poduzela (Dika, Mihajlo, *Građansko parnično procesno pravo*, 7., izmij. i dop. izd., 337. i 348.), ali u predmetnom slučaju tužitelj ne bi mogao opozvati povlačenje tužbe ni da je sâm povukao tužbu.

Rješenje od 28. travnja 2014.

*Mateja Crnković**

* Mateja Crnković, asistentica na Katedri za upravno pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta Zagrebu (assistant at the Chair of Administrative Law, Faculty of Law, University of Zagreb, e-mail: matejacrnkovic@ymail.com)